

Cesta

12
2009

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Podobenství.....	5
Poznáváme Bibli	6
Vánoční verše.....	7
Na toulkách s Kuldou IV.....	8
Štětináčovy Vánoce	10
Adventní kalendáře	12
Soutěž o tři knihy	13
Putujeme s Bibli.....	14
Písnička.....	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 870, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: J. Oleš, R. Scott a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Milý Pane Bože,
pekli jsme doma z perníku postavičky pro betlém.

Moc jsem si přála, aby se mi hezky povedla
Marie s děťátkem, ale kousek se ulomil.

Plakala jsem.

Maminka říkala, že i tak je to krásné,
ale já vím, že tvoje děťátko je nejkrásnější na světě.

Prosím, mohla bych někdy vidět Ježíška,
tak jako pastýři a tři králové?

To by pro mě byl nejhezčí vánoční dárek.

Amen.

6. David je pomazán za krále a přichází k Saulovi

Prorok Samuel se pořád trápil kvůli Saulovi. Bůh mu však řekl: „Už se tím netrap, vybral jsem si jiného krále. Vydej se do Betléma k Jišajovi, králem bude jeden z jeho synů.“

„Ale co když mě Saul zabije, až se dozví, že jsem pomazal jiného krále?“ strachoval se Samuel. „Neboj se,“ poradil mu Hospodin. „Vezmi s sebou jalovici a vykonej tam oběť. Na obřad pozvi i Jišaje.“

Samuel učinil, jak mu Hospodin nařídil. Když se seznámil s Jišajem, byli s ním i jeho synové. Samuelovi se hned

zalíbil ten nejstarší, Eliáb. Byl vysoký, urostlý a krásný. Samuel si v duchu pomyslel, že to je určitě budoucí král Izraelců. Bůh mu však řekl: „Vy lidé vidíte jen to, co máte před očima. Já však hledím člověku do srdce. To, že je někdo vysoký a krásný, pro mě vůbec nic neznamená.“ Samuel si postupně zavolal všechny Jišajovy syny, ale Hospodin z nich žádného nevybral. „Jiné syny už nemáš?“ ptal se Samuel Jišaje. „Mám ještě nejmladšího, Davida, hlídá stádo.“ „Pošli pro něj!“ požádal ho Samuel.

David byl mládenec pěkného vzhledu, s ryšavými vlasy. Když předstoupil před Samuela, Bůh prorokovi řekl: „To je on, toho pomaž.“ Samuel Davida v kruhu jeho rodiny pomazal olejem, nikdo však nevěděl, co to znamená. Od toho dne byl s Davidem Hospodinův duch.

Zato od Saula Boží duch odstoupil. Začaly ho přepadat záchvaty zuřivosti. Věděl, že si Hospodin vybral jiného krále, netušil však, kdo to je. Nenáviděl toho člověka, i když jej neznal.

Jeho služebníci mu poradili: „Možná by ti pomohl poslech příjemné hudby. V Betlémě žije Jišajův syn David, ten krásně hraje na citaru. Třeba by tě to uklidnilo.“

Saul souhlasil a povolali tedy Davida. Jeho hra skutečně Saula uklidňovala a král si mladíka oblíbil. David začal žít na jeho dvoře.

8. O rybářské síti

V Matoušově evangeliu 13,47-50 čteme toto podobenství: „Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhazují ven. Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.“

Pán Ježíš tu opět používá přirovnání k činnosti, která byla tehdejším jeho posluchačům důvěrně známá. Lov ryb byl v okolí Galilejského moře častým a důležitým povoláním. Rybáři mnohdy používali tažné sítě napnuté mezi dvěma loďkami. Taková síť do sebe nabrala vše bez rozdílu, právě tak, jak je řečeno v podobenství. Rybáři potom svůj úlovek přebírali a třídili.

Co nám chce toto podobenství říci? Síť představuje království nebeské. Znamená to, že je otevřeno všem bez rozdílu. V Ježíšově době lidé neměli rovné postavení – dělili se na židy a pohany, svobodné a otroky, farizeje a ty ostatní, ani ženy ve srovnání s muži neměly stejná práva. Dnes je to jiné, přesto však mnozí lidé mohou mít pocit, že jsou lepší než ti druzí – kvůli svému majetku, vzdělání, barvě kůže... Kdyby se však někdo domníval, že má z těchto důvodů větší právo nebo naději dostat se do nebeského království, ze slov podobenství jasně vyplývá, že tomu tak není. Bůh k sobě volá úplně všechny. I ten z lidského pohledu nejbezvýznamnější člověk má dveře do Božího království otevřené.

Ovšem pozor – ne každý bude vybrán. Jako rybáři třídí svůj úlovek, tak andělé budou při skonání věku třídít nás. Kdy to bude? To nikdo neví, proto bychom se už teď, každý den svého života, měli snažit chovat se a žít tak, aby se to Bohu líbilo. Právě nyní, v adventní době, bychom si to měli uvědomovat ještě silněji.

Závěr podobenství vám zní možná hrozivě a krutě. Vyjadřuje však naději, že skutečné zlo, které se nám někdy může jevit jako beztrestné, bude nakonec spravedlivě potrestáno. Ovšem rozhodovat o tom, kdo si trest zaslouží, nepřisluší nám lidem, nýbrž jedině Bohu.

Prosincové biblické otázky se vztahují, jak jinak, k adventu a Vánocům. Určitě pro vás nebude těžké s pomocí nápovědy a biblických textů najít správné odpovědi. Zkontrolovat si je můžete na str. 9.

1. Jak se jmenoval otec Jana Křtitele? (L 1,5)
 - a) Nehemijáš, b) Nátan, c) Zachariáš
2. Který císař nařídil soupis lidu v době Ježíšova narození? (L 2,1)
 - a) Augustus, b) Caesar, c) Nero
3. Jak se jmenoval anděl, který Marii zvěstoval, že se jí narodí syn Ježíš? (L 1,26)
 - a) Michael, b) Samuel, c) Gabriel
4. Odkud byli mudrci, kteří se přišli nově narozenému králi poklonit? (Mt 2,1)
 - a) ze severu, b) ze západu, c) z východu
- 5) Do které země musel Josef s Marií a s děťátkem před Herodem uprchnout? (Mt 2,13)
 - a) do Egypta, b) do Mezopotámie, c) do Říma

Objednejte si DVD
s vánoční slevou 33%.

~~100,- Kč~~ 100,- Kč

Příběh
Ježíše Krista
pro děti

První příběh Ježíše Krista
pro děti

Cena 100,- Kč nezahrnuje poštovné a balné a platí pouze při objednání přes
<http://biblicka.matek.cz> do 31. prosince 2006.
Distributorem filmů CF je společnost New Story, s. r. o.

Bílé pápěří

Pápěří, bílé pápěří
padá mně do vlasů.
Člověk svým očím nevěří
a stojí v úžasu.

Večer je celý bílý,
z nebe bez přestání chumelí,
vločky se rozvířily,
jako kdyby tančit uměly.

Pápěří, bílé pápěří
sype se z oblaků.
Pápěří, bílé pápěří;
je večer zázraků.

Zdeněk Svoboda

Tam, kde kdysi stranou stál
chudý chlév,
do noci se rozléhal
slavný zpěv.

Tam, kde pastýř s holí svou
stádo pás,
hvězda zazářila tmou
v onen čas.

Tam, kde skrýval celou zem
temný stín,
narodil se lidem všem
Boží Syn.

Miroslav Matouš

Objevuje se Smejčil - druhá část

„A kdo je ten Smejčil, jak o něm strýček mluvil?“ zajímala se Mirka.

Martin se usmál, jako se při vyslovení toho jména usměje v Kvítkově každý. Smejčil se vlastně jmenuje Smejkal, ale tak mu žádný neřekne. „Nikdo ho neviděl pracovat, zato prosmejčí kdeco a všechno se mu hodí, nejvíc má spadeno na tátovy ryby...“

Útes, na kterém stála Černá tvrz, měl srázné skalnaté břehy jakoby nakrojené velkým nožem a těžko by se po nich vylézalo. Martin však věděl o místě, kde byla vykrojena plošinka na přistání, znal i pěšinku křovím, kterým byla tvrz téměř neprostupně obrostlá. Museli jít houštinou bezovčí za sebou, zato do klenutého vchodu při úpatí věže už se tlačili všichni společně.

„Kuldo, Kuldíčku,“ volali jeden přes druhého. „Nestalo se ti něco?“

„Ahoj, kamarádi!“

Byli by se dušovali, že nejen Lucinka slyší ten do zlatova jasný hlas, neboť uvnitř věže nejenže nebyla tma, jak předpovídal Martin, bylo tam docela světlo a teplo, možná že i ten studený pramen tryskající ze skály se trochu ohřál. Vnitřkem věže totiž poletoval Kulda, stoupal vzhůru a zase se snášel v půvabných kruzích. Dalo se říct, že tak projevuje radost, a čtyři mladí příbuzní pochopili, že je to způsob, jak s nimi hovoří.

„Tys nám nahnal strach,“ volali na něho.

„Já už jsem se vás nemoh dočkat,“ sděloval jim kulový blesk svým kroužením, „tak jsem si to tu zatím prohlíd. A heďte, tady je něco psáno, jenže já neumím číst. Posvítím vám na to.“

Ze schodiště, které se kdysi vinulo při stěnách věže vzhůru, zbylo už jen pár stupňů a pod jedním byl do kamenné stěny vytesán nápis. Začernalé písmo mělo hranaté a kostrbaté tvary, Martinovi nic neříkalo, Lucince připadalo čarodějnické, zato pražští sourozenci byli o něco dál v dějepisu a poznali, že je to písmo historické. Luštili je, i když museli litery objíždět prsty, zatímco Kulda jim k tomu pilně svítil. Slabikovali tak dlouho, až nápis vyluštili.

„Černá tvrz byla vystavěna za bohublého panování císaře a krále Karla

na obranu rybného bratrstva před loupežníky Smejčily z Vlkova.“

Všichni čtyři zůstali chvíli stát v uctivém tichu, ba i Kulda utkvěl na jednom místě. Možná že nápis nezněl docela tak, že jej nerozluštili správně nebo nerozluštili celý. Že tak zněl, poněvadž si to přáli, ale byli spokojeni, a to je hlavní. Teprv pak se s rozzářenýma očima naráz rozhovořili jeden přes druhého.

„O tomhle nikdo neví!“

„Však taky nikdo nemá Kuldu, aby to objevil!“

„A posvítit!“

„Kuldo, Kuldíčku, jsi ten nejšikovnější kulovej blesk...“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Správné odpovědi ze str. 6:

1-c, 2-a, 3-c, 4-c, 5-a

„Tak kde je s těmi žaludy? Už tady mrzneme celou věčnost!“ brblal malý kanec Štětináč. „Nebud' netrpělivý, však se dočkáš,“ napomínala ho maminka. „Můžeme být rádi, že na nás hajný myslí. V téhle sněhové vánici mohl klidně zůstat doma.“

„A co když opravdu nepřijde?“ strachovala se Štětináčova sestřička.

„Neboj se, vždycky přišel, i když mrzlo, chumelilo a foukal vítr,“ ujišťovala ji maminka. „Jen musíme být trpěliví.“

To ovšem Štětináč rozhodně nebyl. To, že jim hajný o Vánocích nosí pytel žaludů a kaštanů na přilepšenou, bral jako samozřejmost a ještě si pořád stěžoval. I dneska, když konečně viděli u krmelce hajného, jak srnám zakládá seno a pro ně sype do korýtky žaludy a kaštany, nedočkavý Štětináč jej sledoval za keřem a bručel: „Tak už si pospěš, tobě to ale trvá!“

Pak se vyřítil ke korýtku jako střela a pustil se hladově do té pochoutky. Maminka jej musela napomínat, aby neodstrkoval své sourozence. „Děláš, jako kdybys týden nežral,“ kárala ho. „Letos se teda nepředal,“ chrochtal nespokojeně Štětináč. Přitom se cpal tak, že na ostatní kance toho moc nezbylo.

Během několika minut bylo všechno pryč. Kančí rodina se vydala zpět do hustého lesa, kde měla v mělkém dolíku, pěkně za větrem, doupě. Štětináč pořád odbíhal a ryl pod sněhem, i když se zdálo neuvěřitelné, že by mohl

mít ještě hlad.

„Neběhej nikam, Štětináci, v tomhle počasí ještě někam zapadneš!“ snažila se maminka překřičet stále sílící bouři. Štětináč ovšem dělal, jako by ji neslyšel. Naschvál zamířil ještě dál do lesa. „Pořád jen, nedělej tohle, udělej tamto...“ zase si brblal pod vousy. „Ten lakomec hajný nám dává každý rok míň a míň, copak za to můžu, že mám ještě hlad?“ Ve skutečnosti žádný hlad neměl, jen prostě nechtěl poslouchat.

A najednou křup, drc, bác – a Štětináč se zřítíl do hluboké díry. Překryly ji napadané větve, listí a sníh, takže vůbec nebyla vidět. Stihl jen vykřiknout a už ležel nejmíň dva metry hluboko.

„Pomóóóc, mamíííí, pomóóóc, tady jsem!!!“ volal ze všech sil, ale sílící vítr byl stále hlasitější, takže jej maminka neslyšela. „Jak mě najdou?“ hořekoval v duchu Štětináč. „Víte a sníh okamžitě smazal moje stopy. A když mě najdou, jak mě vytáhnou? To mám za to, že jsem neposlouchal,“ viděl konečně i vlastní chybu.

Maminka samozřejmě brzy zjistila, že Štětináč chybí, ale musela se rozhodnout, zda jej v bouři hledat nebo raději odvést ostatní děti do bezpečí. Musela zvolit druhou možnost. Dokud se bouře neutiší, nemůže nic dělat, jen se o Štětináče bát a doufat, že se mu nic vážného nestalo.

Druhý den bylo krásně. Modré nebe, vítr se úplně utišíl, sluníčko jiskřilo v krystalcích sněhu, až z toho oči bolely. Štětináč byl pořád dole – napůl zapadal sněhem, byla mu zima, bál se. Občas ještě volal o pomoc, ale byl už tak vysílený, že ho nebylo slyšet moc daleko.

Konečně však zaslechl něčí kroky. Že by ho maminka našla? Ne, to je někdo jiný... Byl to hajný, který obcházel les a kontroloval, jaké škody bouře napáchala. Uslyšel Štětináčovo volání. Když se naklonil nad díru, spatřil dole malého kance. Rychle běžel pro souseda a společně kance vytáhli. Štětináč se nejdřív bál, že ho zabijí, ale bál se zbytečně. Hajný mu jen zkontroloval nohy, zda je nemá polámané, a pustil ho domů, za maminkou.

Ten pelášil! A věřte nebo ne, od té doby už si nikdy na nic nestěžoval. Tedy, někdy přece, ale jen maličko - ovšem na hajného, na toho nikdy!

Milé děti,

určitě už jste někdy měly v ruce adventní kalendář. Většinou si pod tímto označením představíme obrázek s očíslovanými okénky od 1 do 24, v nichž jsou malé čokoládíčky. Vynalézaví výrobci však už přišli s mnoha novými nápady, například kapsáři s kapsičkami plnými dárečků, na trhu se dokonce objevily i adventní šišky salámu, na nichž jsou vyznačeny dílky, které se den po dni ukrajují.

Smysl adventního kalendáře je jasný – má nám ukřátit čekání na nejkrásnější svátky v roce. Ještě lepší však je, když nám navíc pomůže uvědomit si, proč jsou tyto svátky nejkrásnější – že to není kvůli záplavě dárků, televizních pohádek a cukroví. O Vánocích se narodil Ježíš Kristus, Boží Syn, náš Spasitel. Z toho se radujeme, na to se každý rok těšíme.

Zkuste si tentokrát sami vyrobit svůj vlastní adventní kalendář, který vám navíc kromě ukřácení čekání pomůže „adventně“ se přiblížit k Bohu a třeba se o něm i něco nového dozvědět. Návod na zhotovení hned několika různých druhů najdete na internetové adrese www.deti.vira.cz. Tam je kapitola Omalovánky a v ní část nazvaná Adventní „kalendáře“. Pokud, děti, ještě samy na internetu hledat neumíte nebo k němu nemáte přístup, poproste někoho z dospělých.

Na této internetové stránce můžete najít i hodně různých omalovánek a jiných věcí, které vám mohou při objevování Bible a Boha pomoci.

Přeji vám pokojný advent a požehnané Vánoce!

Jana Krajčířiková

Ve sloupečku „A“ najdete začátky vět, ve sloupečku „B“ jejich dokončení. Jistě však tušíte, že jejich pořadí je přeházené. Když přiřadíte ke každé větě správný konec, ujde vám z písmenek v závorce tajenka. Tu nám pošlete nejpозději do poloviny ledna, abyste mohli být zařazeni do losování tří výherců knihy.

A

1. Zachariáš vykonával svou službu v chrámu...
2. Jan Křtitel vyzýval k pokání...
3. Josef se od anděla dozvěděl...
4. Ježíš se narodil v judském Betlémě...
5. Tři mudrcové z východu...
6. Herodovi vojáci...
7. Josef a Maria včas uprchli do Egypta...

B

- a. ...na odpuštění hříchů. **(O)**
- b. ...za dnů krále Heroda. **(I)**
- c. ...kde žili až do Herodovy smrti. **(N)**
- d. ...když mu anděl oznámil, že se jeho ženě narodí syn. **(B)**
- e. ...dostali příkaz najít a usmrtit všechny chlapce v Betlémě, kteří byli mladší než dva roky. **(Y)**
- f. ...se přišli nově narozenému králi poklonit. **(S)**
- g. ...že Maria dítě počala z Ducha svatého. **(Ž)**

Blahopřejeme výhercům říjnové soutěže (řešení: prak, mrak, drak, zrak, brak, vrak, frak):

**Štěpánka Mühlová z Nové Paky,
Ester Čuryová z Kojetína
a Siggí Dotter z Kolína.**

12. Tesalonika - Soluň

Z Filip vedla cesta apoštola Pavla do Tesaloniky, nazývané též Soluň. Po tři soboty kázal v synagoze, ale svým úspěchem u mnoha Řeků si popudil proti sobě místní židy. Ti vtrhli do domu Jásona, jenž Pavla a Silase u sebe hostil, dovezli jej a několik dalších bratří k představeným města a obvinili jej, že u sebe nechává bydlet buřiče, kteří tvrdí, že pravým králem je Ježíš, čímž porušují císařova nařízení. Jáson a bratří za sebe sice zaplatili záruku a byli propuštěni, Pavel se Silasem však museli v noci potají z města odejít do Beroje.

Dnes má Soluň asi 800 tisíc obyvatel. Leží na pobřeží Soluňského zálivu a je důležitým přístavem a druhým největším městem Řecka. Ve městě můžeme najít spoustu kostelů a dalších architektonických památek. Je prý odtud za dobrého počasí vidět i bájnou horu Olymp. Ze Soluně pocházeli věrozvěstové Konstantin a Metoděj.

Město založil v roce 312 př. Kr. makedonský král Kassandr. Pojmenoval jej po své manželce Thessalonice, sestře Alexandra Velikého. Město rychle rostlo, v druhém století př. Kr. již byly vybudovány hradby. Soluň byla centrem v té době autonomní makedonské provincie s vlastním parlamentem. Po pádu makedonského království v roce 146 př. Kr. se město stalo sou-

částí římské říše. V této době byl vybudován také přístav, jeho části se dochovaly dodnes. V roce 55 př. Kr. byla postavena Akropolis, která měla město chránit před thráckými nájezdy, které je nedlouho předtím vážně poškodily.

V roce 620 postihlo město zničující zemětřesení a Balkán byl navíc od konce 6. století vystaven ničivým barbarským nájezdům Slovanů a Avarů. Roku 904 vyplnili město Arabové, odvezli z něj bohatou kořist a odvezli na třicet tisíc zajatců.

Přesto se byzantská Soluň po rozdělení římské říše na západní a východní postupně stala prosperujícím městem, významnou obchodní křižovatkou i centrem tehdejší učenosti. Ve druhé polovině 14. století bylo byzantské území silně okleštěno osmanskými Turky. Soluň byla jednou z mála držav, které zůstaly císaři. Roku 1430 bylo město definitivně dobyto osmanským sultánem Muradem II., přejmenováno na Selânik a vydrželo v tureckých rukách až do roku 1912 - téměř 500 let. V té době bylo neuvěřitelně multikulturním městem, žilo zde na 60 000 židů, dále Bulhaři, Albánci a samozřejmě Turci a Řekové.

V první balkánské válce, v roce 1912 byla Soluň úspěšně obsazena řeckými vojsky, po vypuknutí první světové války zde došlo k vylodění jednotek Trojdohody. Ještě před podepsáním míru, roku 1917 bylo město celé zničeno požárem, jehož příčina není dodnes známá. Francouzský architekt Ernest Hebrard Soluň přestavěl a díky němu tak ztratila svůj orientální, turecký ráz a vrátila se do Evropy. Po válce kromě této obnovy došlo i k ohromnému stěhování obyvatelstva, často se Soluni také říkalo Hlavní město uprchlíků; byli sem přesídleni Řekové ze západní Anatólie, židé odešli do Palestiny nebo do USA. O dvacet let později, v druhé světové válce byla Soluň obsazena německými vojsky. Okupace zničila poslední zbytky židovské komunity, zůstalo jen téměř 1000 židů. Po válce bylo město rychle obnoveno. Další ranou bylo zemětřesení v roce 1978. Soluň byla roku 1997 vyhlášena Evropským městem kultury.

Refrén

Slova i melodie:
Alena Naimanová

C F C G C G C G

Ad-vent je tu, ad-vent je tu. 1. Sví - tí nám už prv - ní
dru - há
tře - tí
čtvr - tá

C G C G C G C

sví - ce, br - zy jich bu - de i ví - ce, ad-vent je tu!

1. Svítí nám už první* svíce,
brzy jich bude i více, advent je tu. Ref.
2. V srdíčku svém si dnes uklidím,
že v něm má radost být, dobře vím, advent je tu. Ref.
3. Přichází k nám zač čas vánoční,
adventem betlémská píseň zní, advent je tu.

(* nebo: druhá
třetí
čtvrtá)

